

ΤΟ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

Καθὼς γοργοκατέβαινα σ' ἀτάραχα Ποτάμια
χωρὶς πιλότοι μὲ σκοινιά νὰ μ' ὀδηγᾶνε πιά,
— τοὺς εἶχαν οἱ Ἐρυθρόδεσμοι καρφώσει σὲ παλούκια
καὶ τοὺς σημάδεψαν γυμνοὺς, σκούζοντας ἀγριωπά.—

Ἀξέγνοιαστο εἶμην κι' ὄχι πιά σὰν ἄλλοτε, γεμάτο
ἀπὸ βαμπίκια ἐγγλέζικα, σιάρια φλαμαντικά.
Τ' ἀλαλητά τους μιὰ φορὰ σὰν κόπασαν ἐκεῖνα,
σὸ ρέμα παραδόθηκα τοῦ ποταμοῦ τρελλά.

Στῆς παλιρροίας τῆ φριχτῆ στηλὸ τὴν παραζάλη.
κουφότερο κι ἀπ' τὸ μυαλὸ τὸ παιδικό, τὸν ἄλλο.
χειμῶνα βρέθηκα μακριά. Τ' ἄδεια Χερσονήσια
δὲν ἔνοιωσαν ἀνάκατα θρίαμβο πὺδ μεγάλο.

Τοὺς θαλασσένιους ξύπνους μου βλόγησε ἡ τρικυμία.
Στὸ κῦμα ἐπάνω ἀπὸ φελλὸς χόρευα πὺδ ἀλαφρό.
Στὸ κῦμα πὰν ἄρπαγα τὸ λέν αἰώνιο τῶν θυμάτων,
δέκα νυχτιές, χωρὶς τὸ φῶς τῶν φάρων γιὰ ὀδηγό.

Καὶ τὸ νερὸ τὸ πράσινο πὺδ ἀπ' τῆ μηλένια σάρκα
τὴν παιδική 'ναι πὺδ γλυκό, τὸ λάτινό μου ντῦμα
διαπέρασε. Καὶ ξερατά, μπλάβες κρασιῶν κηλίδες
ξέπλυνε, ἀγκυροτίμονα σκορπῶντας ~~μου σὸ κῦμα,~~

Κι ἐκεῖθε ~~δροσολοσσιτήκα~~ πλεῖσα σὸ ποῖημα μέσα
τῆς θάλασσας, λαμπρόγραφα τ' ἀστέρια πὺδ κρατᾶ
κι ἀξέστερες πράσινους ρουφᾶ, τὴν ὥρα πὺδ ὠχρό πλοῖο,
κάποιον πιγυμένον σκεφτικὸν ἀδειάζει στὰ νερά.

Καὶ κάτου ἀπὸ λαμπυρισμοὺς ξάφνου τῆς μέρας, ὅπου
οἱ γαλαζάδες βάφονται, ρυθμοὶ καὶ πνραιοὶ!
Πὺδ δυνατοὶ ἀπὸ οἰνόπνευμα καὶ πὺδ φαρδοὶ ἀπὸ λῦρες,
τὶς πιτσιλίδες τοῦ ἔρωτα ζυμώνουν μὲ σπουδή.

Ξέρω τὰ οὐράνια, σὲ ἀστραπὲς πὺδ σπάζουν. Τὰ σιφούνια,
τοὺς δρόλαπες καὶ τὰ στοιχειά. Ξέρω τὸ μαγικὸ
βράδυ, τὴν ἑξαλλην αὐγή, — λαὸ ἀπὸ περιστέρια, —
κι ὅ,τι φαντάστηκε ὁ ἄνθρωπος πῶς εἶδε, εἶδα κι ἐγώ.

Εἶδα ἀπὸ μυστηριώδικες κρουσὶ τὸν ἥλιο φροῖκες,
πὸν κρουσταλλώματα ἔρριχνε μακριὰ μενεξεδένια,
ὅμοια μὲ ἠθοποιούς παλιῶν δραμάτων, νὰ κυλᾶνε
εἶδα πέρα τὰ κύματα ρίγη παραμυθένια.

Νειρεύτηκα τῆ⁴ πράσινη τῆ Νύχτα μὲ τὰ χιόνια,
φιλιὰ πὸν ἀργοανεβαίνουνε στῶν θαλασσῶν τὰ μάτια,
τὸν κύκλο τῶν κρυφῶν χυμῶν καὶ τῶν τραγουδιστάδων
φώσφορων τὸ γαλαζοκίτρινον ξύπνιο στὰ πλάτια.

Μῆνες πλέριους ἀκολούθησα, ὑστερικὴ γελάδα
τὴν ἄγρια φουσκοθαλασσιά, χωρὶς νὰ στοχαστῶ,
τὰ φωτερὰ πῶς τῶν Μαριῶν τὰ πόδια, ν' ἀντισκόφουν
θὰ μπόρεια τῶν Ὠκεανῶν τὸ ἀγκομαχητό.

Καὶ ξέρετε : Συγκρούστηκα μ' ἀπίστευτες Φλορίδες,
πὸν μ' ἄνθη ἀνακατώνουνται τὰ μάτια τῶν πανθήρων,
μ' οὐράνια τόξα τῶν θνητῶν τὰ πεισιά, χαλινάρια
κοπαδιῶν μπλάβων τανυσιά, στὰ πλάτη τῶν ἀπείρων.

Εἶδα δύχτια πελώρια νὰ ζυμώνοον οἱ βάλτοι,
πὸν ἕνας σαπίζει δλάκερος Λεβιάθαν βαθειά,
κατρακυλίσματα νερῶν μέσα σὶς νηνεμίες,
καὶ πρὸς τὰ καταράχτινα βάραθρα μακριά.

Εἶδα ἀσημένιους δίσκους καὶ κύματα συντεφένια,
σὲ μουντούς κόρφους βουλιαγμένους ὀλέθριους. πὸν τὰ φεΐδια—
γιγάντιοι δράκοι—ἀπὸ κοριοὺς καταπιωμένα πέφτουν
ἀπ' τῆ στριμμένα τὰ δέντρα μὲ μαῦρα μῦρα αἰφνίδια.

Θᾶθελα νὰ σᾶς ἔδειχνα τοῦ γαλανοῦ κυμάτου
τοὺς κόσμους, τὰ χρυσόψαρά τὰ ~~τραγουδιστικά.~~
"Ανθῖνοι ἀφροὶ μοῦ βλόγησαν τὰ παραδάγματά μου
κι ἀγέρηδες ἀνέκφραστοι μοῦ χάρισαν φτερά.

Καὶ κουρασμέν^{ος} μάρτυρας τῶν ζωνῶν καὶ τῶν πόνων
ἢ θάλασσα πὸν μοῦκανε γλυκὸ τὸ καραντὶ
μὲ τό λυγμό της, κίτρινες ἀνέβαζε βεντουῦζες,
χλωμάνθη, κι ὡς γονατιστὴ γυναίκα ἔμενα ἐκεῖ

Χέρσο νησί, πὸν μ' ἔφταναν οἱ κουτσουλιές κι οἱ γκρίνιες
τῶν ξανθομάτικων πουλιῶν πὸν θλιβερὰ γοοῦσαν
κι ἀρμένιζα, ἀπ' τὰ δύνατα ἀνάμεσα σκοινιά μου,
ὅταν πνιγμένοι γιὰ νὰ βροῦν ἀνάπαψη γυρονοῦσαν.

"Ετσι καράβι ἀνώφελο κάτου ἀπὸ κόλπων κόμης
ριχμένο ἀπὸ τὴ θύελλα κι ἀπὸ τὸ ριζικό μου,
πὸν δὲν μποροῦν Θωρακωτὰ καὶ Χάνσηδων καΐκια
τὸ μεθυσμένο ἀπ' τὰ νερὰ νὰ σύρουν σκέλεθρό μου,

Δεύτερο καὶ ζωσμένο ἀπὸ μενοζεδέν.ες πάχνες,
ἐγὼ πὸν τρύπαα τὴ ρουδιὰ σὰν τοῖχον ἀτμοσφᾶρα,
πὸν φέρνει ἐξαίσιο γλύκισμα στοὺς ἀγαθοὺς ποιητάδες,
λειχήνες τοῦ ἥλιου ἠδονικὲς καὶ βλέννες τοῦ αἰθέρα,

'Εγὼ πὸν μ' ἄστρα ἠλεχτρικὰ στιγματισμένο, ὄρμουσα,
πλοῖο τρελλὸ μὲ θαλασσίων ἀλόγων συναμιά,
τὰ οὐράνια ὅταν οἱ Ἰούληδες, χτυπῶντας μὲ μαγκοῦρες,
τὰ κάνουν καὶ κατρακυλᾶν ἀπὸ καντὰ χουνιά,

'Εγὼ πὸν ἔτρεμα, νοιόθωντας ὁ ὄργασμός νὰ οἰμώζει
τῶν Βεζεμὸτ καὶ τῶν πυκνῶν Ἀβλέμονων μακριά,
κλώστης αἰώνιος γαλανοἀκινήσιων, τὰ τείχη
ἐνοσταλοῦσε τῆς Εὐρώπης τὰ παλιά.

'Αστερικὰ ἀρχιπέλαγα εἶδα καὶ μοσκονήσια
πὸν εἶν' ἀνοιχτὰ στὸ καύκληρο τὰ οὐράνια τους τὰ θεῖα.
~~Σὰ τέτοιες νύχτες ἄβαιθνες τάχα κοιμᾶσαι, ὦ κόσμε~~
ἔξοριστε τῶν χουσιῶν πουλιῶν, μελοντικὴ Εὐρωστιά;

Μά, ἀλήθεια πὸν ἔκλαψα πολὺ. Οἱ αὐγὲς σαράκι μοῦ εἶναι.
Κάθε φεγγάρι δλέθριο καὶ κάθε ἥλιος πικρός.
'Η ἀγάπη μὲ μεθυστικὰ με φούσκωσεν ἀφιόνια.
"Ας ἔσπαζε ἡ καρίνα μου κι ἄς μ' ἔπερνε ὁ βυθός!

"Αν τῆς Εὐρώπης τὰ νερὰ ποθῶ, τὰ λιμνασμένα
ποθῶ, τὰ κρούα καὶ τὰ θολὰ του πρὸς τὸ δειλινό,
ἓνα παιδάκι ἀναγεροτό, θλιμμένο, σὰν τοῦ Μάη
τὴν πεταλοῦδα, ξαπολνᾶ καράβι ἀσθενικό.

Γιατὶ λουομέλο, ὦ κύματα, ἀπὸ τὶς ραθυμιές σας,
τῶν βαμβουκιῶν τοὺς ἔμπορους πιά δὲν μπορῶ νὰ φτάσω,
Οὔτε ἀπ' τὴ δόξα τῶν σημαιῶν καὶ τῶν φλογῶν νὰ φύγω.
οὔτε κι ἀπ' τῶν προκυμαιῶν τὰ μάτια νὰ περάσω.